

Euroopan unionin
neuvosto

Bryssel, 23. marraskuuta 2016
(OR. en)

14779/16

Toimielinten välinen asia:
2016/0361 (COD)

EF 355
ECOFIN 1100

EHDOTUS

Lähettäjä:	Euroopan komission pääsihteerin puolesta Jordi AYET PUIGARNAU, johtaja
Saapunut:	23. marraskuuta 2016
Vastaanottaja:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Euroopan unionin neuvoston pääsihteerin
Kom:n asiak. nro:	COM(2016) 851 final
Asia:	Ehdotus EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUKSEKSI asetuksen (EU) N:o 806/2014 muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta

Valtuuskunnille toimitetaan oheisena asiakirja COM(2016) 851 final.

Liite: COM(2016) 851 final

Bryssel 23.11.2016
COM(2016) 851 final

2016/0361 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS

**asetuksen (EU) N:o 806/2014 muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten
tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta**

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

- **Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet**

Nämä ehdotetut muutokset asetukseen (EU) N:o 806/2014 (yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskeva asetus) ovat osa lainsäädäntöpakettia, johon sisältyvät myös muutokset asetukseen (EU) N:o 575/2013 (vakavaraisuusasetus), direktiiviin 2013/36/EU (vakavaraisuusdirektiivi) ja direktiiviin 2014/59/EU (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi).

Viime vuosina EU on uudistanut rahoituspalvelujen sääntelykehystä huomattavasti EU:n rahoituslaitosten häiriönsietokyvyn parantamiseksi. Uudistukset ovat perustuneet pääasiassa globaaleihin standardeihin, joista EU on sopinut yhdessä kansainvälisten kumppaniensa kanssa. Uudistuspakettiin sisältyivät erityisesti laitosten vakavaraisuusvaatimuksista ja valvonnasta annetut asetus (EU) N:o 575/2013 (vakavaraisuusasetus) ja direktiivi 2013/36/EU (vakavaraisuusdirektiivi) sekä laitosten elvytyksestä ja kriisinratkaisusta annettu direktiivi 2014/59/EU (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi) ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus (EU) N:o 806/2014.

Näillä toimenpiteillä reagoitiin vuosina 2007 ja 2008 levinneeseen finanssikriisiin. Koska käytettävissä ei ollut riittäviä kriisinhallinta- ja kriisinratkaisukeinoja, valtiot joutuivat kaikkialla maailmassa pelastamaan pankkeja finanssikriisin seurauksilta. Julkisiin talouksiin kohdistuneet vaikutukset ja pankkien kaatumisten kustannusten sosialisoinnista syntyneet negatiiviset kannustimet ovat osoittaneet, että pankkikriisien hallintaan ja rahoitusvakauden suojaamiseen tarvitaan uusi lähestymistapa.

Unionin sisällä direktiivillä 2014/59/EU¹ (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi) ja asetuksella (EU) N:o 806/2014² (yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskeva asetus) on kansainvälisesti sovittujen ja toteutettujen toimien mukaisesti otettu käyttöön vahva pankkialan kriisinratkaisukehys, jotta pankkikriisejä voidaan hallita tehokkaasti ja niiden negatiivisia vaikutuksia rahoitusvakauteen ja julkisiin talouksiin vähentää. Yksi uuden kriisinratkaisukehysten merkittävimmistä välineistä on velan arvon alentaminen, joka sisältää velkojen arvon alaskirjauksen tai velkasitoumusten tai muiden vastuiden muuntamisen omaksi pääomaksi ennalta määritetyn hierarkian mukaisesti. Sitä voidaan käyttää lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa olevan laitoksen tappioiden kattamiseen ja sisäiseen pääomapohjan vahvistamiseen laitoksen elinkelpoisuuden säilyttämiseksi. Tällöin osakkeenomistajat ja muut velkojat kantavat vastuun laitoksen kaatumisesta veronmaksajien sijaan. Toisin kuin muilla lainkäyttöalueilla unionin pankkien elvytys- ja kriisinratkaisukehyksessä kriisinratkaisuviranomaisille on jo annettu tehtäväksi vahvistaa kullekin luottolaitokselle tai sijoituspalveluyritykselle, jäljempänä 'laitos', omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus, jäljempänä 'MREL-vähimmäisvaatimus', joka koostuu alentamiskelpoisista veloista, joita voidaan käyttää helposti tappioiden

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

² Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

kattamiseen ja laitoksen pääomapohjan vahvistamiseen laitoksen ollessa vaarassa kaatua. Komissio on äskettäin hyväksynyt delegoitua lainsäädäntöä³ tämän vaatimuksen panemiseksi täytäntöön käytännössä.

Kansainvälisellä tasolla finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä (FSB) julkaisi 9. marraskuuta 2015 kokonaistappionkattamiskykyä (total loss-absorbing capacity, TLAC) koskevan asiakirjan, jäljempänä 'TLAC-standardi', joka hyväksyttiin viikkoa myöhemmin Turkissa järjestetyssä G20-huippukokouksessa⁴. TLAC-standardin mukaan maailmanlaajuisilla järjestelmän kannalta merkittävillä pankeilla, jäljempänä 'G-SIB-pankki', joista käytetään unionin lainsäädännössä nimitystä maailmanlaajuiset järjestelmän kannalta merkittävät laitokset, jäljempänä 'G-SII-laitos', on oltava riittävä määrä vahvasti tappionkattamiskykyisiä (alentamiskelpoisia) velkoja, joilla varmistetaan sujuva ja nopea tappioiden kattaminen ja pääomapohjan vahvistaminen kriisinratkaisussa. Komissio sitoutui 24 päivänä marraskuuta 2015 antamassaan tiedonannossa⁵ esittämään tämän vuoden loppuun mennessä säädösehdotuksen, jotta TLAC-standardi voidaan panna täytäntöön sovittuun määräaikaan eli vuoteen 2019 mennessä. Lisäksi komissio sitoutui tarkistamaan nykyisiä MREL-vähimmäisvaatimusta koskevia sääntöjä, jotta ne saataisiin täysin yhdenmukaisiksi kansainvälisesti sovitun TLAC-standardin kanssa, ja ottamaan huomioon sen kertomuksen tulokset, joka Euroopan pankkiviranomaisen, jäljempänä 'EPV', on toimitettava komissiolle pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 45 artiklan 19 kohdan mukaisesti. EPV julkaisi väliaikainen version kyseisestä kertomuksesta 19. heinäkuuta 2016⁶, ja loppukertomusta odotetaan toimitettavaksi joulukuussa 2016.

Tämän ehdotuksen pääasiallisena tavoitteena on panna TLAC-standardi täytäntöön ja sisällyttää TLAC-vaatimukset MREL-vähimmäisvaatimusta koskeviin yleisiin sääntöihin, jotta voidaan välttää kahden rinnakkaisen vaatimuksen soveltamisesta aiheutuvia päällekkäisyyksiä mutta varmistaa samalla, että yleinen elvytys- ja kriisinratkaisukehys ja yhteistä kriisinratkaisumekanismeja koskeva kehys pysyvät voimassa ja vakaana. Vaikka TLAC-standardin ja MREL-vähimmäisvaatimusta koskevien sääntöjen sääntelytavoitteet ovat samat, niiden välillä on kuitenkin joitakin rakenteellisia eroja. MREL-vähimmäisvaatimusta sovelletaan paitsi G-SII-laitoksiin myös unionin koko pankkialaan. Toisin kuin TLAC-standardissa, jossa vahvistetaan yhdenmukaistettu vähimmäistaso, kriisinratkaisuviranomaiset määrittävät MREL-vähimmäisvaatimusten tason tapauksen mukaan laitospohjaisten arviointien perusteella. Lisäksi TLAC-vähimmäisvaatimus olisi täytettävä periaatteessa etuoikeudeltaan huonommilla velkainstrumenteilla, kun taas MREL-vähimmäisvaatimusten osalta kriisinratkaisuviranomaiset voivat edellyttää niitä tapauksen mukaan siinä määrin kuin on tarpeen sen varmistamiseksi, että velkoja, joiden velan arvoa alennetaan, ei kohdella huonommin kuin hypoteettisessa maksukyvyttömyysskenaariossa (eli skenaariossa, joka on vaihtoehto kriisinratkaisulle). Jotta voitaisiin luoda oikeusvarmuuden ja johdonmukaisuuden takaava yksinkertainen ja avoin kehys, komissio ehdottaa, että TLAC-standardi sisällytetään nykyisiin MREL-vähimmäisvaatimusta koskeviin sääntöihin ja varmistetaan, että molemmat vaatimukset voidaan täyttää suurelta osin samanlaisilla välineillä. Tämä lähestymistapa

³ Komission delegoitu asetus (EU) 2016/1450, annettu 23 päivänä toukokuuta 2016, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä niiden teknisten sääntelystandardien osalta, joissa täsmennetään arviointiperusteet liittyen menetelmiin, joilla asetetaan omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus (EUVL L 237, 3.9.2016, s. 1).

⁴ FSB, *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term sheet*, 9.11.2015

⁵ Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan keskuspankille, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle ”Pankkiunionin toteuttaminen” (24.11.2016, COM(2015) 587 final).

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>

edellyttää, että nykyisiin MREL-vähimmäisvaatimusta koskeviin sääntöihin tehdään joitakin mukautuksia, joilla varmistetaan tekninen yhdenmukaisuus G-SII-laitoksia koskevien tulevien vaatimusten rakenteen kanssa.

Nykyisiin MREL-vähimmäisvaatimusta koskeviin sääntöihin on tarpeen tehdä teknisiä lisämuutoksia, jotta ne voidaan sovittaa yhteen TLAC-standardin kanssa siltä osin kuin on kyse tappionkattamiskyvyn mittaamiseen käytettävistä nimittäjistä, yhteisvaikutuksesta pääomapuskurivaatimusten kanssa, riskien ilmoittamisesta sijoittajille ja niiden soveltamisesta eri kriisinratkaisustrategioissa. Komission lähestymistapa TLAC-standardin täytäntöönpanoon G-SII-laitoksissa ei vaikuta olennaisesti MREL-vähimmäisvaatimusta koskevien säännösten noudattamisesta sellaisille laitoksille aiheutuvaan rasitteeseen, jotka eivät ole G-SII-laitoksia.

Käytännössä TLAC-standardin mukainen yhdenmukaistettu vähimmäistaso otetaan käyttöön unionissa muuttamalla vakavaraisuusasetusta ja vakavaraisuusdirektiiviä⁷ ja G-SII-laitoksia koskeva laitoskohtainen korotus ja muita kuin G-SII-laitoksia koskeva laitoskohtainen MREL-vähimmäisvaatimus tekemällä kohdennettuja muutoksia pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin ja yhteistä kriisinratkaisumekanismeja koskevaan asetukseen. Se on osa laajempaa unionin rahoitusalan lainsäädännön uudelleentarkastelupakettia, jolla pyritään vähentämään rahoitusalan riskejä (vakavaraisuusasetuksen ja -direktiivin uudelleentarkastelu) ja tekemään siitä kestävämpi.

Tämä ehdotus kattaa erityisesti yhteistä kriisinratkaisumekanismeja koskevaan asetukseen tehtävät kohdennetut muutokset, jotka liittyvät TLAC-standardin täytäntöönpanoon unionissa. Tätä ehdotusta sovelletaan yhteiseen kriisinratkaisuneuvostoon ja yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin osallistuvien jäsenvaltioiden kansallisiin viranomaisiin, kun ne vahvistavat pankkiunioniin sijoittautuneita rahoitusalan yrityksiä koskevat tappionkattamiskyky- ja pääomapohjan vahvistamiskykyvaatimukset ja panevat ne täytäntöön.

- **Yhdenmukaisuus muiden alaa koskevien politiikkojen säännösten kanssa**

Nykyisessä unionin pankkien kriisinratkaisukehyksessä edellytetään jo, että kaikilla eurooppalaisilla pankeilla on riittävä määrä vahvasti tappionkattamiskykyisiä (alentamiskelpoisia) velkoja. Sovittamalla yhteen nykyiset G-SII-laitoksia koskevat vaatimukset ja maailmanlaajuinen TLAC-standardi ehdotuksella pyritään parantamaan ja helpottamaan nykyisten sääntöjen noudattamista. Näin ollen ehdotus on johdonmukainen unionin pankkien kriisinratkaisukehyksen yleisten tavoitteiden kanssa eli sillä pyritään vähentämään veronmaksajien osuutta pankkien kriisinratkaisussa. Tämä ehdotus on täysin yhteensopiva pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin muuttamista koskevan komission ehdotuksen kanssa siltä osin kuin on kyse koko unionissa sovellettavista pankkien tappioiden kattamista ja pääomapohjan vahvistamista koskevista säännöistä.

- **Yhdenmukaisuus unionin muiden politiikkojen kanssa**

Ehdotus on osa laajempaa unionin rahoitusalan lainsäädännön uudelleentarkastelua, jolla pyritään vähentämään rahoitusalan riskejä ja edistämään taloudellisen toiminnan kestävää

⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1); Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

rahoitusta. Se on täysin yhteensopiva EU:n perimmäisten tavoitteiden kanssa, jotka ovat rahoitusvakauden edistäminen, veronmaksajien osuuden vähentäminen pankkien kriisinratkaisussa ja talouden kestävän rahoituksen tukeminen.

2. OIKEUSPERUSTA, TOISSIJAISUUSPERIAATE JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

• Oikeusperusta

Ehdotetulla asetuksella muutetaan voimassa olevaa yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevaa asetusta. Ehdotuksen oikeusperusta on sama kuin mainitun asetuksen oikeusperusta eli SEUT-sopimuksen 114 artikla. Kyseisessä säännöksessä sallitaan sisämarkkinoiden toteuttamista ja toimintaa koskevat toimenpiteet jäsenvaltioiden säännösten ja määräysten lähentämiseksi.

Ehdotuksella yhdenmukaistetaan yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin osallistuvien jäsenvaltioiden luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytystä ja kriisinratkaisua koskevat kansalliset lait – erityisesti siltä osin kuin on kyse niiden kyvystä kattaa tappioita ja vahvistaa pääomapohjaa kriisinratkaisussa – siinä määrin kuin on tarpeen sen varmistamiseksi, että yhteisellä kriisinratkaisuneuvostolla, osallistuvien jäsenvaltioiden kansallisilla kriisinratkaisuviranomaisilla ja pankkiunioniin sijoittautuneilla pankeilla on samat välineet ja valmiudet puuttua pankkien kaatumiseen kansainvälisten standardien mukaisesti (TLAC-standardi).

Ehdotuksessa vahvistetaan yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin osallistuvien jäsenvaltioiden pankeille yhdenmukaiset vaatimukset ja vähennetään siten huomattavasti riskiä, että kyseisten jäsenvaltioiden tappionkattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä koskevat kansalliset lait poikkeavat toisistaan, mikä voisi vääristä kilpailua sisämarkkinoilla. Ehdotuksen tavoite on näin ollen sisämarkkinoiden toteuttaminen ja toiminta.

Asianmukainen oikeusperusta on siten SEUT-sopimuksen 114 artikla.

• Toissijaisuusperiaate

SEU-sopimuksen 5 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti unioni toimii aloilla, jotka eivät kuulu sen yksinomaiseen toimivaltaan, ainoastaan jos ja siltä osin kuin jäsenvaltiot eivät voi keskushallinnon tasolla tai alueellisella taikka paikallisella tasolla riittävällä tavalla saavuttaa suunnitellun toiminnan tavoitteita, vaan ne voidaan suunnitellun toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla.

Unioni ja sen jäsenvaltiot, varsinkin yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin osallistuvat jäsenvaltiot, ovat sitoutuneet panemaan kansainväliset standardit täytäntöön. Jos unionin tasolla ei toteutettaisi toimia, jäsenvaltioiden pitäisi panna maailmanlaajuinen TLAC-standardi täytäntöön omilla lainkäyttöalueillaan pystymättä muuttamaan nykyistä kehystä, joka perustuu pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin ja yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevaan asetukseen. Näin ollen koska TLAC-standardin ja nykyisen kehyksen välillä on huomattavia eroja ja koska kansalliset sääntelyviranomaiset olisivat mahdollisesti tulkinneet TLAC-asiakirjaa eri tavoin, pankkien ja erityisesti G-SII-laitosten olisi noudatettava kaksia rinnakkaisia vaatimuksia (jo TLAC-standardin vaatimuksia sovelletaan eri tavoin eri jäsenvaltioissa), mikä merkitsisi lisäkustannuksia sekä pankeille että (valvonta- ja kriisinratkaisu)viranomaisille. Unionin toimet ovat siten toivottavia, jotta maailmanlaajuinen TLAC-standardi voidaan panna yhdenmukaisesti täytäntöön yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin osallistuvissa jäsenvaltioissa ja jotta se voidaan sovittaa yhteen

nykyisen kehityksen kanssa ja siten vähentää mahdollisuuksien mukaan pankeille ja viranomaisille noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia varmistaen kuitenkin samalla tehokas kriisinratkaisu pankkien kaatumisen varalta.

- **Suhteellisuusperiaate**

Suhteellisuusperiaatteen mukaan unionin toiminnan sisältö ja muoto eivät saa ylittää sitä, mikä on tarpeen toiminnan tavoitteiden saavuttamiseksi ottaen johdonmukaisesti huomioon perussopimusten yleiset tavoitteet.

Vaikka TLAC-standardia sovelletaan maailmanlaajuisiin G-SII-laitoksiin, ehdotuksella ei ole huomattavaa vaikutusta rasitteeseen, joka pankeille aiheutuu nykyisten tappioiden kattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä koskevien sääntöjen noudattamisesta, koska ehdotuksella ei laajenneta TLAC-vähimmäistason soveltamista koskemaan muita kuin G-SII-laitoksia. Ehdotuksella sen sijaan rajoitetaan merkittävästi pankeille ja erityisesti G-SII-laitoksille TLAC-standardin noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia, sillä nykyiset säännöt pyritään sovittamaan yhteen standardin kanssa mahdollisimman hyvin. Ehdotuksella ei myöskään laajenneta TLAC-vähimmäistason soveltamista koskemaan muita kuin G-SII-laitoksia. Päinvastoin, muiden kuin G-SII-laitosten osalta ehdotuksessa pitäydytään nykyisessä yleisessä periaatteessa, jonka mukaan kriisinratkaisuviranomaisten olisi määriteltävä tappioiden kattamista ja pääomapohjan vahvistamista koskevien vaatimusten laatu ja taso erikseen kullekin pankille tämän riskien, koon, sidosten ja valitun kriisinratkaisustrategian perusteella. Sellaisten G-SII-laitosten osalta, joihin TLAC-vähimmäistasoa sovelletaan, ehdotuksessa edellytetään, että ennen laitospöytäkirjojen tekemistä yhteinen kriisinratkaisuneuvosto ja kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset arvioivat, onko tällainen korotus tarpeen, oikeasuhteinen ja perusteltu. Näin ollen ehdotuksen säännökset ovat oikeassa suhteessa siihen, mikä on tarpeen tavoitteiden saavuttamiseksi.

3. VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

- **Vaikutustenarviointi**

Koska ehdotus on osa laajempaa unionin rahoitusalan lainsäädännön uudelleentarkastelupakettia (vakavaraisuusasetuksen ja -direktiivin uudelleentarkastelu), jolla pyritään vähentämään rahoitusalan riskejä, ehdotuksesta on tehty mittava vaikutustenarviointi. Vaikutustenarviointiraportin luonnos⁸ toimitettiin komission sääntelyntarkastelulautakunnalle 7. syyskuuta 2016. Lautakunta antoi kielteisen lausunnon [päivämäärä]. Kun tietyistä tarkastelupakettiin kuuluvista osista saatiin lisänäyttöä, lautakunta antoi puoltavan lausunnon 27. syyskuuta 2016.

Parempaa sääntelyä koskevan politiikan mukaisesti komissio arvioi eri toimintavaihtoehtojen vaikutuksia. Toimintavaihtoehtoja arvioitiin keskeisten tavoitteiden perusteella, jotka olivat tappioiden kattamiseen ja pääomapohjan vahvistamiseen liittyvien pankkien valmiuksien parantaminen kriisinratkaisussa ja kriisinratkaisukehityksen oikeusvarmuuden ja johdonmukaisuuden lisääminen. Arvioinnissa tarkasteltiin, miten tehokkaasti tavoitteet voitaisiin saavuttaa eri vaihtoehtojalla ja miten kustannustehokkaasti eri vaihtoehdot voitaisiin toteuttaa.

Vaikutustenarvioinnissa tarkasteltiin kolmea toimintavaihtoehtoa TLAC-standardin täytäntöön panemiseksi unionissa. Ensimmäisessä vaihtoehdossa pankkien elvytys- ja

8 [Linkki vaikutustenarviointiin ja sen tiivistelmään.]

kriisinratkaisudirektiivin ja yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen soveltamista jatkettaisiin nykyisessä muodossaan. Toisessa vaihtoehdossa G-SII-laitoksia koskeva TLAC-standardi sisällytettäisiin nykyiseen kriisinratkaisukehykseen, jota muutettaisiin tarpeen mukaan sen varmistamiseksi, että se on täysin yhteensopiva TLAC-standardin kanssa. Kolmannessa toimintavaihtoehdossa ehdotetaan lisäksi, että TLAC-vähimmäistason soveltamisala laajennetaan koskemaan myös muita järjestelmän kannalta merkittäviä unionin laitoksia kuin G-SII-laitoksia. Vaikutustenarvioinnissa katsottiin, että toiminnan tavoitteet saavutetaan parhaiten toisen toimintavaihtoehdon avulla. Sillä varmistetaan, päinvastoin kuin ensimmäisessä vaihtoehdossa, TLAC-standardin yhdenmukainen täytäntöönpano unionissa kaikkien unionin G-SII-laitosten osalta vähentämällä laitoksille kaksien mahdollisesti erilaisten vaatimusten (TLAC-standardi sekä nykyinen pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi ja yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskeva asetus) noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia ja säätämällä TLAC-asiakirjan johdonmukaisesta tulkinnasta EU:ssa. Tällä vaihtoehdolla parannetaan G-SII-laitosten purkamismahdollisuuksia unionissa ja estetään niiden ristiinomistuksesta johtuvien häiriöiden leviäminen tiettyjen sellaisten TLAC-standardin sääntöjen avulla, joita pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi ja yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskeva asetus eivät nykyisellään sisällä (eli TLAC-vähimmäistaso etuoikeudeltaan huonompien velkainstrumenttien muodossa ja G-SII-laitosten TLAC-vaatimuksen täyttämisen huomioon otettavien instrumenttien ristiinomistusten vähentäminen). Tällä vaihtoehdolla varmistetaan TLAC-standardin täytäntöönpano unionissa, mikä painostaisi muita lainkäyttöalueita toimimaan samoin, ja edistetään siten G-SIB-laitosten purkamismahdollisuuksia maailmanlaajuisesti. Tämä toimintavaihtoehto on parempi kuin kolmas vaihtoehto, koska TLAC-vähimmäistasoa ei laajenneta koskemaan muita pankkeja kuin G-SII-laitoksia (O-SII-laitoksia). TLAC-vähimmäistasoa koskeva vaatimus ei välttämättä sovellu niiden tarkoituksiin, kun otetaan huomioon laitosten väliset erot koon, liiketoimintamallin ja sidosten suhteen sekä merkittävyudessa järjestelmän kannalta.

- **Perusoikeudet**

Ehdotuksessa kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan Euroopan unionin perusoikeuskirjassa tunnustettuja periaatteita, erityisesti omistusoikeutta ja elinkeinovapautta, ja ehdotusta on sovellettava näiden oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti. Asetuksella varmistetaan etenkin, että puuttuminen pankkien velkojen omistusoikeuteen ei saisi olla suhteetonta. Kyseeseen tulevat velkojat eivät saisi kärsiä suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti kriisinratkaisupäätöksen tekemisen ajankohtana.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Ehdotuksella ei ole vaikutuksia unionin talousarvioon.

5. LISÄTIEDOT

- **Ehdotukseen sisältyvien säännösten yksityiskohtainen kuvaus**

Kuten edellä todetaan, vakavaraisuusasetukseen tehtävät muutokset ovat osa lainsäädäntöpakettia, johon sisältyvät myös G-SII-laitoksia koskevaan TLAC-vähimmäisvaatimukseen liittyvät säännöt, kun taas tässä ehdotuksessa käsitellään G-SII-laitoksia koskevaa laitospöytäkirjan korotusta ja pankkiunioniin sijoittautuneisiin pankkeihin sovellettavia yleisiä vaatimuksia. Tällä ehdotuksella tehdään kohdennettuja muutoksia nykyiseen yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevaan asetukseen.

Yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen 3, 8 ja 9 artiklan muuttaminen

TLAC-standardissa, pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ja yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevassa asetuksessa tunnustetaan kriisinratkaisustrategioina sekä yhden kriisinratkaisuviranomaisen malli että usean kriisinratkaisuviranomaisen malli. Yhden kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena on ainoastaan yksi konserniyhteisö (yleensä emoyritys) kun taas muut konsernin yhteisöt (yleensä operatiiviset tytäryritykset) eivät kuulu kriisinratkaisun piiriin vaan niiden tappiot siirretään kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle. Usean kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena on useampia yhteisöjä. On tärkeää määrittää selvästi kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt, jäljempänä 'kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt', ja niihin kuuluvat tytäryritykset, jäljempänä 'kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit', jotta haluttua kriisinratkaisustrategiaa voidaan soveltaa tehokkaasti. Kohteen määrittäminen on tärkeää myös siksi, että voidaan määritellä tappionkattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä koskevien sääntöjen soveltamisen taso, jota rahoitusalan yritysten olisi noudatettava. Tämän vuoksi yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen 3 artiklaan tehtävillä muutoksilla otetaan käyttöön käsitteet 'kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö' ja 'kriisinratkaisun kohteena oleva konserni'. Asetuksen 8 ja 9 artiklaan tehtävissä muutoksissa, jotka koskevat konsernin kriisinratkaisusuunnitelmaa, edellytetään nimenomaisesti, että kriisinratkaisuneuvosto määrittää kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt ja konsernit rahoitusalan konsernin sisällä ja tarkastelee asianmukaisesti suunniteltujen kriisinratkaisutoimien vaikutuksia konsernin sisällä tehokkaan kriisinratkaisun varmistamiseksi.

Yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen 12 artiklan muuttaminen

Asetuksen 12 artikla kumotaan ja korvataan 12, 12 a, 12 b, 12 c, 12 d, 12 e, 12 f, 12 g, 12 h, 12 i ja 12 j artiklalla.

12 artiklassa määritellään institutionaalinen kehys siltä osin kuin on kyse omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen soveltamisesta ja korostetaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston sekä osallistuvien jäsenvaltioiden kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten roolia.

Tällä hetkellä laitoksen omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus, jäljempänä 'MREL-vähimmäisvaatimus', mitataan prosenttiosuutena laitoksen velkojen kokonaismäärästä. Muutetussa 12 a artiklassa MREL-vähimmäisvaatimuksen mittaamenetelmä sovitetaan yhteen TLAC-standardissa vahvistettujen G-SII-laitoksia koskevien yhdenmukaistettujen vähimmäisvaatimusten, jäljempänä 'TLAC-vähimmäisvaatimus', mittaamenetelmien kanssa. Laitoskohtainen vaatimus olisi sen vuoksi ilmaista prosenttiosuutena kyseisen laitoksen kokonaisriskin määrästä ja vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävästä vastuumäärästä.

12 b artiklassa pidetään voimassa nykyinen kiinnitysluottolaitosten vapautus MREL-vähimmäisvaatimuksesta sillä edellytyksellä, että kansalliset maksukyvyttömyysmenettelyt tai vastaavat menettelyt mahdollistavat sen, että velkojat kattavat tappioita siten, että kriisinratkaisutavoitteet täytetään. Siinä myös selvennetään, että laitosten, jotka on vapautettu MREL-vähimmäisvaatimuksesta, ei pitäisi olla osa kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin yleistä konsolidoitua vaatimusta.

12 c artiklassa täsmennetään niiden instrumenttien ja erien hyväksyttävyysskriteerit, jotka voidaan ottaa huomioon MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämässä soveltamalla ne tiiviisti

yhteen TLAC-standardin TLAC-vähimmäisvaatimusta koskevien hyväksyttävyysskriteerien kanssa. Vaatimukset ovat siten seuraavia lukuun ottamatta samat.

Mitä tulee soveltamisalaan kuuluviin instrumentteihin, tietyt instrumentit, joissa on johdannaispiirteitä, kuten strukturoidut velkakirjat, voidaan ottaa huomioon MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi, koska ne voivat olla riittävän tappionkattamiskykyisiä kriisinratkaisussa. Strukturoidut velkakirjat ovat velkasitoumuksia, jotka sisältävät kytketyn johdannaisosan. Niiden tuotto on mukautettu referenssiomaisuuserien, kuten pääoman, osakeindeksien, rahastojen, korkojen, hyödykkeiden ja valuuttojen tuottoon. 12 c artiklassa selvennetään, että strukturoidut velkakirjat hyväksytään MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi siltä osin kuin niiden kiinteä pääomamäärä voidaan maksaa takaisin erääntymispäivänä ja ainoastaan lisätuotto on yhdistetty johdannaiseen ja riippuu referenssiomaisuuserän tuotosta. Tämä perustuu siihen, että liikkeeseen laskettaessa kiinteän pääoman määrä on etukäteen tiedossa, arvo on vakaa koko strukturoidun velkakirjan elinkaaren ajan ja kriisinratkaisussa arvo on helposti alennettavissa.

TLAC-standardin mukaan TLAC-vähimmäisvaatimus olisi täytettävä käyttäen suurelta osin etuoikeudeltaan huonompia velkainstrumentteja, jotka tulevat maksukyvyttömyysmenettelyssä sellaisten etuoikeudeltaan parempien velkojen jälkeen, joita ei oteta huomioon TLAC-vähimmäisvaatimuksessa. Tällaisia velkoja ovat muun muassa suojatut talletukset, johdannaiset, verot tai muut julkisoikeudelliset velat. Laitoskohtaisen MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämisen osalta kriisinratkaisuviranomaiset voivat tällä hetkellä edellyttää etuoikeudeltaan huonompia velkainstrumentteja tapauskohtaisesti. 12 c artiklan uusissa säännöksissä täsmennetään, että etuoikeusaseman muuttamista voitaisiin vaatia siinä määrin kuin se on tarpeen, jotta helpotetaan velan arvon alentamisen soveltamista, erityisesti jos on olemassa selviä viitteitä siitä, että velkojat, joita velan arvon alentaminen koskee, kärsivät kriisinratkaisussa todennäköisesti suurempia tappioita kuin ne mahdollisesti kärsisivät maksukyvyttömyysmenettelyssä, ja ainoastaan siinä määrin kuin on tarpeen kattamaan se osa tappioista, joka olisi suurempi kuin maksukyvyttömyysmenettelyssä aiheutuvat tappiot. Kriisinratkaisuneuvoston mahdollisesti vaatima etuoikeusaseman muuttaminen laitoskohtaisen MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi ei saisi vaikuttaa mahdollisuuteen täyttää TLAC-vähimmäisvaatimus osittain muilla kuin etuoikeudeltaan huonommilla velkainstrumenteilla asetuksen (EU) N:o 575/2013 ja TLAC-standardin mukaisesti.

12 d artiklassa täsmennetään kaikkien yhteisöjen osalta edellytykset, joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto määrittää MREL-vähimmäisvaatimuksen. Vaatimuksen avulla pankkien olisi pystyttävä kattamaan kriisinratkaisun odotetut tappiot ja vahvistamaan pankin pääomapohjaa kriisinratkaisun jälkeen. Kriisinratkaisuneuvoston on asianmukaisesti perusteltava valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti asetetun MREL-vähimmäisvaatimuksen taso. Tason ei pitäisi olla suurempi kuin kriisinratkaisun odotettujen tappioiden summa, joka vastaa laitoksen omia varoja koskevaa vaatimusta ja pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavaa määrää, jonka avulla yhteisö voi kriisinratkaisun jälkeen täyttää toimiluvan jatkumisen edellyttämät omia varoja koskevat vaatimukset, jotta se voi jatkaa toimintaansa valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti. MREL-vähimmäisvaatimus olisi ilmaistava prosenttiosuutena kokonaisriskistä ja vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävästä vastuumäärästä, ja laitosten olisi täytettävä molempien perusteella lasketut tasot.

G-SII-laitosten osalta 12 e artiklassa täsmennetään, että TLAC-standardin mukainen laitoskohtainen TLAC-vähimmäistason korotus voidaan ottaa käyttöön ainoastaan, jos määritetty vähimmäistaso ei ole riittävä kattamaan G-SII-laitoksen tappioita ja vahvistamaan

sen pääomapohjaa valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti. Kriisinratkaisuneuvoston päätös tällaisen korotuksen käyttöön ottamisesta on perusteltava asianmukaisesti.

Vakavaraisuusdirektiivin muuttamista koskevan ehdotuksen tavoin tämän ehdotuksen 12 f artiklassa otetaan käyttöön ”ohjeistuksen” käsite. Ohjeistuksella kriisinratkaisuneuvosto voi vaatia laitoksia täyttämään korkeatasoisempia vähimmäisvaatimuksia ja samalla puuttua joustavammin tasojen rikkomisiin, erityisesti lieventämällä tällaisten rikkomusten vaikutuksia jakokelpoisen enimmäismäärän (Maximum Distributable Amount, MDA) rajoituksiin. 12 f artiklan nojalla kriisinratkaisuneuvosto voi muun muassa vaatia laitoksia täyttämään omien varojen vaatimusten tasot ylittäviä määriä koskevia vaatimuksia kriisinratkaisun standardiskenaarioissa odotettuja tappioita suurempien (eli suuremmat kuin nykyiset omia varoja koskevat vaatimukset) tappioiden kattamiseksi kriisinratkaisussa ja sen varmistamiseksi, että markkinoiden luottamus yhteisöön on riittävä kriisinratkaisun jälkeen (eli vaaditun pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavan määrän lisäksi). 12 f artiklassa täsmennetään kuitenkin, että MREL-vaatimuksen tappioiden kattamista koskevan osan osalta ohjeistus ei saisi ylittää pääomaa koskevan ohjeistuksen tasoa, jos ohjeistusta koskevan pyynnön esittävät valvontaviranomaiset valvonnallisten stressitestien nojalla sellaisten tappioiden kattamiseksi, joita tavanomaiset vaatimukset eivät kata. Vaatimuksen pääomapohjan vahvistamista koskevan osan osalta ohjeistuksen tasolla, jolla varmistetaan markkinoiden luottamus, pitäisi taata, että kriisinratkaisun jälkeen yhteisö edelleen täyttää toimiluvan ehdot tietyn ajanjakson ajan. Markkinaluottamuspuskuri ei saisi olla suurempi kuin direktiivin 2013/36/EU mukainen yhdistetty pääomapuskurivaatimus, ellei korkeampi taso ole tarpeen sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun jälkeen yhteisö edelleen täyttää toimiluvan ehdot tietyn ajanjakson ajan.

12 g ja 12 h artiklassa säädetään MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamisen tasosta. Sellaisiin laitoksiin, jotka voidaan hyväksyä kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi, MREL-vähimmäisvaatimusta sovelletaan ainoastaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla. Tämä tarkoittaa, että kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt olisi velvoitettava laskemaan liikkeelle hyväksyttäviä (velka)instrumentteja sellaisille ulkopuolisten kolmannen osapuolen velkojille, joiden osalta velkojen arvoa alennettaisiin, jos kriisinratkaisu käynnistettäisiin kyseisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön (eli kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin) osalta. Siltä osin kuin kyse on konsernin muista yhteisöistä ehdotuksessa otetaan käyttöön käsite ”sisäinen” MREL-vähimmäisvaatimus, joka on johdonmukainen TLAC-standardissa käytettävän samanlaisen käsitteen kanssa. Tämä merkitsee sitä, että kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien muiden yhteisöjen, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi laskettava liikkeelle hyväksyttäviä (velka)instrumentteja kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin sisällä eli kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen olisi ostettava näitä instrumentteja. Jos kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluva yhteisö, joka ei itse ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, todetaan elinkelvottomaksi, tällaiset instrumentit alaskirjataan tai muutetaan omaksi pääomaksi ja kyseisen yhteisön tappiot siirretään kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle. Sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen merkittävin etu on, että se mahdollistaa kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin pääomapohjan vahvistamisen (ilman kriittisiä toimia) asettamatta sitä virallisesti kriisinratkaisuun, mikä voisi aiheuttaa häiriöitä markkinoilla. Tämän vaatimuksen soveltamisessa olisi kuitenkin noudatettava valittua kriisinratkaisustrategiaa, ja erityisesti sillä ei pitäisi muuttaa yhteisön ja sen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin välistä omistussuhdetta pääomapohjan vahvistamisen jälkeen. Ehdotuksessa täsmennetään, että tietyillä suojatoimilla sisäinen MREL-vähimmäisvaatimus voitaisiin korvata kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ja kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien muiden yhteisöjen välisillä vakuudellisilla takauksilla, jotka

lankeavat maksettaviksi samoin ajallisin edellytyksin kuin sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi hyväksyttävät instrumentit. Ehdotettuja suojatoimia ovat muun muassa asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten sopimus korvata sisäinen MREL-vähimmäisvaatimus ja kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritykselleen takaama vakuus, jonka likviditeetti on erittäin korkea ja luotto- ja markkinariski minimaalinen.

12 i artiklassa täsmennetään, että tietyillä suojatoimilla kriisiratkaisuneuvosto voi myöntää poikkeuksen tytäryrityksen sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamiseen, jos sekä tytäryritys että sen emoyrityksenä toimiva kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ovat sijoittautuneet samaan osallistuvaan jäsenvaltioon.

Muutoksilla 12 g artiklaan säädetään MREL-vähimmäisvaatimuksen rikkomisista. 12 g artiklassa luetellaan ne valtuudet, jotka kriisinratkaisuviranomaisilla on käytettävissään, jos MREL-vähimmäisvaatimusta rikotaan. Koska vaatimuksen rikkominen voi olla este laitoksen tai konsernin purkamiselle, 10 artiklaan tehtävillä muutoksilla olisi lyhennettävä purkamismahdollisuuksien esteiden poistamista koskevaa nykyistä menettelyä, jotta mahdollisiin rikkomisiin voitaisiin puuttua ripeästi. Muutoksilla myös annetaan kriisinratkaisuneuvostolle uusia valtuuksia vaatia muutoksia hyväksyttävien instrumenttien maturiteettiprofiileihin ja laitosten suunnitelmiin MREL-vähimmäisvaatimuksen tason palauttamiseksi.

Muutokset 16, 18, 20 ja 21 artiklaan

Muutoksilla 16, 18, 20 ja 21 artiklaan varmistetaan, että kriisinratkaisuneuvosto voi niin ikään alaskirjata tai muuntaa omaksi pääomaksi sisäisen MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi hyväksyttävät muut instrumentit kuin pääomainstrumentit (esim. velkainstrumentit), jos ne liikkeelle laskeva kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluva yhteisö, joka ei itse ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, todetaan elinkelvottomaksi.

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS

**asetuksen (EU) N:o 806/2014 muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten
tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta**

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen, kun esitys lainsäätämisyksikössä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon⁹,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon¹⁰,

noudattavat tavallista lainsäätämisyksiköstä,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä (FSB) julkaisi 9 päivänä marraskuuta 2015 kokonaistappionkattamiskykyä (total loss-absorbing capacity, TLAC) koskevan asiakirjan, jäljempänä 'TLAC-standardi', jonka G-20-maat hyväksyivät marraskuussa 2015. TLAC-standardin mukaan maailmanlaajuisilla järjestelmän kannalta merkittävillä pankeilla, jäljempänä 'G-SIB-pankki', joista käytetään unionin kehyksessä nimitystä maailmanlaajuiset järjestelmän kannalta merkittävät laitokset, jäljempänä 'G-SII-laitos', on oltava riittävä vähimmäismäärä vahvasti tappionkattamiskykyisiä (alentamiskelpoisia) velkoja, joilla varmistetaan sujuva ja nopea tappioiden kattaminen ja pääomapohjan vahvistaminen kriisinratkaisussa. Komissio sitoutui 24 päivänä marraskuuta 2015 antamassaan tiedonannossa¹¹ esittämään vuoden 2016 loppuun mennessä säädösehdotuksen, jolla TLAC-standardi voidaan panna täytäntöön kansainvälisesti sovittuun määräaikaan eli vuoteen 2019 mennessä.

⁹ EUVL C [...], [...], s. [...].

¹⁰ EUVL C [...], [...], s. [...].

¹¹ Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan keskuspankille, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle ”Pankkiunionin toteuttaminen” (24.11.2016, COM(2015) 587 final).

- (2) Kun TLAC-standardi pannaan unionissa täytäntöön, on otettava huomioon nykyinen laitoskohtainen omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimus (minimum requirement for own funds and eligible liabilities), jäljempänä 'MREL-vähimmäisvaatimus', jota sovelletaan kaikkiin unionin luottolaitoksiin ja sijoituspalveluyrityksiin ja josta säädetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2014/59/EU¹². Koska sekä TLAC-standardilla että MREL-vähimmäisvaatimuksella on sama tavoite eli varmistaa, että unionin laitosten tappionkattamiskyky ja pääomanpohjan vahvistamiskyky ovat riittävät, näiden kahden vaatimuksen olisi oltava yleistä kehystä täydentäviä osatekijöitä. Käytännössä G-SII-laitoksia koskeva TLAC-standardin mukainen yhdenmukaistettu vähimmäistaso, jäljempänä 'TLAC-vähimmäisvaatimus', olisi otettava käyttöön unionin lainsäädännössä muuttamalla asetusta (EU) N:o 575/2013¹³ ja G-SII-laitoksia koskeva laitoskohtainen korotus ja muita kuin G-SII-laitoksia koskeva laitoskohtainen vaatimus eli omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimus tekemällä kohdennettuja muutoksia direktiiviin 2014/59/EU ja asetukseen (EU) N:o 806/2014¹⁴. Laitosten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta tämän asetuksen säännöksiä olisi sovellettava johdonmukaisesti edellä mainittujen säädösten ja direktiivin 2013/36/EU¹⁵ säännösten kanssa.
- (3) Jos yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin osallistuvissa jäsenvaltioissa ei sovelleta yhdenmukaistettuja sääntöjä TLAC-standardin täytäntöönpanossa, laitoksille aiheutuisi lisäkustannuksia ja oikeudellista epävarmuutta ja velan arvon alentamisen soveltaminen rajojen yli toimivissa laitoksissa vaikeutuisi. Yhdenmukaistettujen unionin sääntöjen puuttuminen johtaisi myös kilpailun vääristymiseen sisämarkkinoilla, koska voimassa olevien vaatimusten ja TLAC-standardin noudattamisesta laitoksille aiheutuvat kustannukset saattavat vaihdella osallistuvissa jäsenvaltioissa huomattavasti. On välttämätöntä poistaa tällaiset sisämarkkinoiden toiminnan esteet ja välttää kilpailun vääristymiset, joita aiheutuu, jos TLAC-standardin täytäntöönpanoa varten ei ole laadittu yhdenmukaistettuja sääntöjä. Tämän vuoksi asianmukainen oikeusperusta tälle asetukselle on Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 114 artikla, sellaisena kuin sitä on tulkittu Euroopan unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti.
- (4) TLAC-standardin mukaisesti asetuksessa (EU) N:o 806/2014 olisi jatkossakin tunnustettava kriisinratkaisustrategioina sekä yhden kriisinratkaisuviranomaisen malli että usean kriisinratkaisuviranomaisen malli. Yhden kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena on ainoastaan yksi konserniyhteisö, yleensä

¹² Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

¹³ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

¹⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismiin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

¹⁵ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

emoyritys, kun taas muut konsernin yhteisöt, yleensä operatiiviset tytäryhtiöt, eivät kuulu kriisinratkaisun piiriin vaan niiden tappiot ja pääomapohjan vahvistamistarpeet siirretään kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle. Usean kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena voi olla useampia konserniyhteisöjä. On tärkeää määrittää selvästi kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt, jäljempänä 'kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt', ja niihin kuuluvat tytäryhtiöt, jäljempänä 'kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit', jotta haluttua kriisinratkaisustrategiaa voidaan soveltaa tehokkaasti. Määrittäminen on tärkeää myös siksi, että voidaan määritellä tappionkattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä koskevien sääntöjen soveltamisen taso, jota rahoitusalan yritysten olisi noudatettava. Sen vuoksi on tarpeen ottaa käyttöön käsitteet 'kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö' ja 'kriisinratkaisun kohteena oleva konserni' ja muuttaa asetusta (EU) N:o 806/2014 konsernin kriisinratkaisusuunnitelman osalta siten, että siinä nimenomaisesti edellytetään, että yhteinen kriisinratkaisuneuvosto, jäljempänä 'kriisinratkaisuneuvosto', määrittää kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt ja konsernit rahoitusalan konsernin sisällä ja tarkastelee asianmukaisesti suunniteltujen kriisinratkaisutoimien vaikutuksia konsernin sisällä konsernin kriisinratkaisun tehokkuuden varmistamiseksi.

- (5) Kriisinratkaisuneuvoston olisi varmistettava, että laitosten kyky kattaa tappioita ja vahvistaa pääomapohjaa on riittävä, jotta kriisinratkaisussa tappioiden kattaminen ja pääomapohjan vahvistaminen onnistuvat sujuvasti ja nopeasti niin, että vaikutus rahoitusvakauteen ja veronmaksajiin on mahdollisimman vähäinen. Tämä voidaan saavuttaa siten, että laitokset noudattavat asetuksen (EU) N:o 806/2014 mukaista laitoskohtaista omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimusta.
- (6) Jotta nimittäjät, joilla mitataan laitosten kykyä kattaa tappioita ja vahvistaa pääomapohjaa, voidaan sovittaa yhteen TLAC-standardin vastaavien nimittäjien kanssa, MREL-vähimmäisvaatimus olisi ilmaistava prosenttiosuutena kyseisen laitoksen kokonaisriskin määrästä ja vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävästä vastuumäärästä.
- (7) MREL-vähimmäisvaatimusta koskevat velkojen hyväksyttävyysskriteerit olisi sovitettava yhteen asetuksessa (EU) N:o 575/2013 TLAC-vähimmäisvaatimuksen osalta vahvistettujen kriteerien kanssa tässä asetuksessa säädettyjen täydentävien mukautusten ja vaatimusten mukaisesti. Etenkin tietyt velkainstrumentit, jotka sisältävät kytketyn johdannaisosan, kuten tietyt strukturoidut velkakirjat, olisi hyväksyttävä MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi siltä osin kuin niiden kiinteä pääomamäärä voidaan maksaa takaisin erääntymispäivänä ja ainoastaan lisätuotto on yhdistetty johdannaiseen ja on riippuvainen referenssiomaisuuserän tuotosta. Kiinteän pääomamäärän osalta instrumenttien olisi oltava kriisinratkaisussa tappioita vahvasti kattavia ja helposti alennettavissa.
- (8) MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi huomioon otettavien velkojen määritelmään sisältyvät periaatteessa kaikki velat, jotka johtuvat saamisista vakuudettomilta etuoikeudettomilta velkojilta (muut kuin etuoikeudeltaan huonommat velat), paitsi jos ne eivät täytä tämän asetuksen erityisiä hyväksyttävyysskriteerejä. Jotta laitosten purkamismahdollisuuksia parannettaisiin käyttämällä tehokkaasti velan arvon alentamista, kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava vaatia, että laitoskohtainen vaatimus täytetään etuoikeudeltaan huonommilla veloilla, erityisesti jos on olemassa selviä viitteitä siitä, että velkojat, joita velan arvon alentaminen koskee, kärsivät

kriisinratkaisussa todennäköisesti suurempia tappioita kuin ne mahdollisesti kärsisivät maksukyvyttömyysmenettelyssä. MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämistä etuoikeudeltaan huonommilla veloilla olisi vaadittava ainoastaan tasolla, joka on tarpeen sen estämiseksi, että velkojen tappiot ovat kriisinratkaisussa suuremmat kuin ne olisivat maksukyvyttömyysmenettelyssä. Se, että kriisinratkaisuneuvosto vaatii velkainstrumenttien etuoikeusaseman muuttamista MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi, ei saisi vaikuttaa mahdollisuuteen täyttää TLAC-vähimmäisvaatimus muilla kuin etuoikeudeltaan huonommilla velkainstrumenteilla asetuksen (EU) N:o 575/2013 mukaisesti TLAC-standardissa sallitulla tavalla.

- (9) MREL-vähimmäisvaatimuksen avulla laitosten olisi pystyttävä kattamaan kriisinratkaisun odotetut tappiot ja vahvistamaan laitoksen pääomapohjaa kriisinratkaisun jälkeen. Kriisinratkaisuneuvoston olisi valitsemansa kriisinratkaisustrategian pohjalta perusteltava asianmukaisesti MREL-vähimmäisvaatimuksen taso erityisesti siltä osin kuin on kyse direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitetun, pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavaa määrää koskevan vaatimuksen tarpeesta ja tasosta. Tason olisi muodostuttava summasta, joka saadaan laskemalla yhteen kriisinratkaisun odotetut tappiot, jotka vastaavat laitoksen omia varoja koskevaa vaatimusta, ja pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, jonka avulla laitos voi kriisinratkaisun jälkeen täyttää toimiluvan jatkumisen edellyttämät omia varoja koskevat vaatimukset, jotta se voi jatkaa toimintaansa valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti. MREL-vähimmäisvaatimus olisi ilmaistava prosenttiosuutena kokonaisriskistä ja vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävästä vastuumäärästä, ja laitosten olisi täytettävä molempien perusteella lasketut tasot samanaikaisesti. Kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava mukauttaa pääomapohjan vahvistamista koskevia määriä asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa vastaamaan riittävästi lisääntyneitä riskejä, jotka vaikuttavat kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin liiketoimintamallista, rahoitusmallista ja yleisestä riskiprofilista johtuviin purkamismahdollisuuksiin, ja tällaisissa rajatuissa olosuhteissa edellyttää, että 12 d artiklan 3 ja 4 kohdassa tarkoitetut pääomapohjan vahvistamista koskevat määrät ylittyvät.
- (10) G-SII-laitosten purkamismahdollisuuksien parantamiseksi kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava määrätä niille laitoskohtainen MREL-vähimmäisvaatimus asetuksessa (EU) N:o 575/2013 säädetyn TLAC-vähimmäisvaatimuksen lisäksi. Tällainen laitoskohtainen MREL-vähimmäisvaatimus voidaan ottaa käyttöön ainoastaan, jos TLAC-vähimmäisvaatimus ei riitä kattamaan tappioita tai vahvistamaan G-SII-laitoksen pääomapohjaa valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti.
- (11) MREL-vähimmäisvaatimuksen tasoa määritettäessä kriisinratkaisuneuvoston olisi otettava huomioon laitoksen merkitys järjestelmän kannalta ja sen kaatumisen mahdolliset haitalliset vaikutukset rahoitusvakauteen. Sen olisi varmistettava, että G-SII-laitoksilla ja muilla vastaavilla osallistuvissa jäsenvaltioissa toimivilla järjestelmän kannalta merkittävillä laitoksilla on tasapuoliset toimintaedellytykset. Siksi niiden laitosten MREL-vähimmäisvaatimusten, joita ei ole yksilöity G-SII-laitoksiksi mutta jotka ovat osallistuvissa jäsenvaltioissa järjestelmän kannalta yhtä merkittäviä kuin G-SII-laitokset, ei pitäisi poiketa tasoltaan ja muodoltaan suhteettoman paljon G-SII-laitoksille yleisesti asetetusta MREL-vähimmäisvaatimuksesta.
- (12) Direktiivissä 2013/36/EU toimivaltaiselle viranomaiselle annettujen valtuuksien tapaan kriisinratkaisuneuvostolle olisi annettava lupa asettaa laitoksille

korkeatasoisempia vähimmäisvaatimuksia ja samalla puuttua joustavammin tasojen rikkomisiin, erityisesti lieventämällä tällaisten rikkomusten automaattisia vaikutuksia jakokelpoisen enimmäismäärän rajoituksiin. Kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava antaa laitoksille ohjeistusta asetuksessa (EU) N:o 575/2013 ja direktiivissä 2013/36/EU säädetyt omien varojen vaatimusten tasot ylittäviä määriä koskevien vaatimusten täyttämiseksi tappioiden kattamiseksi kriisinratkaisussa ja/tai varmistaa, että markkinoilla säilyy riittävä luottamus laitosta kohtaan kriisinratkaisun jälkeen. Jotta varmistetaan johdonmukaisuus direktiivin 2013/36/EU kanssa, ohjeistusta lisätappioiden kattamiseksi voidaan antaa ainoastaan, jos toimivaltaiset valvontaviranomaiset ovat pyytäneet pääomaa koskevaa ohjeistusta direktiivin 2013/36/EU mukaisesti, eikä taso saisi ylittää kyseisessä ohjeistuksessa pyydettyä tasoa. Pääomapohjan vahvistamiseen käytettävän määrän osalta ohjeistuksessa esitetyllä tasolla, jolla varmistetaan markkinoiden luottamus, olisi varmistettava, että laitos voi edelleen täyttää toimiluvan ehdot tietyn ajanjakson ajan sekä kattaa toimintansa uudelleen organisointia koskevat kulut kriisinratkaisun jälkeen. Markkinaluottamuspuskuri ei saisi olla suurempi kuin direktiivin 2013/36/EU mukainen yhdistetty pääomapuskurivaatimus, ellei korkeampi taso ole tarpeen sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun jälkeen yhteisö edelleen täyttää toimiluvan ehdot tietyn ajanjakson ajan. Jos yhteisö jatkuvasti epäonnistuu ohjeistuksessa edellytettyjen ylimääraisten omien varojen ja hyväksyttävien velkojen hankkimisessa, kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava vaatia, että MREL-vähimmäisvaatimusta korotetaan kattamaan ohjeistuksessa tarkoitettu määrä. Arvioidessaan, onko epäonnistuminen jatkuvaa, kriisinratkaisuneuvoston olisi otettava huomioon yhteisön direktiivin 2014/59/EU vaatimusten mukaisesti toimittamat kertomukset MREL-vähimmäisvaatimuksesta.

- (13) Asetuksen N:o 575/2013 mukaisesti sellaisiin laitoksiin, jotka voidaan hyväksyä kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi, pitäisi soveltaa MREL-vähimmäisvaatimusta ainoastaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla. Tämä tarkoittaa, että kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt olisi velvoitettava MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi laskemaan liikkeeseen hyväksyttäviä instrumentteja ja eriä sellaisille ulkopuolisille kolmannen osapuolen velkojille, joiden osalta velan arvoa alennettaisiin, jos kriisinratkaisu käynnistettäisiin kyseisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön osalta.
- (14) Sellaisten laitosten, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi täytettävä laitoskohtainen vaatimus yksittäisten laitosten tasolla. Tällaisten laitosten kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen olisi yleisesti ottaen katettava laitosten tappionkattamistarpeet ja pääomapohjan vahvistamistarpeet siten, että ne hankkivat laitosten liikkeeseen laskemia hyväksyttäviä velkoja ja alaskirjaavat tai muuttavat ne omistusunstrumenteiksi, kun kyseiset laitokset eivät enää ole elinkelpoisia. Täten sellaisiin laitoksiin sovellettavaa MREL-vähimmäisvaatimusta, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi sovellettava yhdessä ja johdonmukaisesti niiden vaatimusten kanssa, joita sovelletaan kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin. Näin kriisinratkaisuneuvosto voisi purkaa kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin asettamatta sen tiettyä tytäryritystä kriisinratkaisun kohteeksi ja estää siten markkinoihin kohdistuvat mahdollisesti haitalliset vaikutukset. Hyväksyttävien velkojen liikkeeseen laskeminen kriisinratkaisun kohteena oleville yhteisöille pitäisi voida kriisinratkaisuneuvoston suostumuksella korvata kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ja sen tytäryritysten välisillä vakuudellisilla takauksilla, jotka lankeavat maksettaviksi sellaisten ajallisten

edellytysten täyttyessä, jotka vastaavat hyväksyttävien velkojen alaskirjaukseen tai muuntamiseen oikeuttavia edellytyksiä. Takauksen kattavan vakuuden likviditeetin olisi oltava erittäin korkea ja luotto- ja markkinariskin minimaalinen. Kriisinratkaisuneuvoston olisi myös voitava luopua kokonaan sellaisiin laitoksiin sovellettavan MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamisesta, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, jos sekä kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö että sen tytäryritykset ovat sijoittautuneet samaan osallistuvaan jäsenvaltioon.

- (15) MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamisessa sellaisiin laitoksiin, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi noudatettava valittua kriisinratkaisustrategiaa. Soveltamisella ei pitäisi etenkään muuttaa laitosten ja niiden kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin välisiä omistussuhteita sen jälkeen, kun laitosten pääomapohjaa on vahvistettu.
- (16) Toimivaltaisten viranomaisten, kriisinratkaisuviranomaisten ja kriisinratkaisuneuvoston olisi puututtava kaikkiin TLAC-vähimmäisvaatimuksen ja MREL-vähimmäisvaatimuksen rikkomisiin ja korjattava puutteet. Koska vaatimusten rikkominen voi olla este laitoksen tai konsernin purkamiselle, purkamismahdollisuuksien esteiden poistamista koskevia nykyisiä menettelyjä olisi lyhennettävä, jotta mahdollisiin vaatimusten rikkomisiin voitaisiin puuttua ripeästi. Kriisinratkaisuneuvoston olisi myös voitava vaatia, että laitokset muuttavat hyväksyttävien instrumenttien ja erien maturiteettiprofiilia sekä valmistelevat ja toteuttavat suunnitelmat vaatimusten tason palauttamiseksi.
- (17) Asetuksessa kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan muun muassa perusoikeuskirjassa tunnustettuja periaatteita, erityisesti omistusoikeutta ja elinkeinovapautta, ja sitä on sovellettava näiden oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti.
- (18) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen tavoitetta eli vahvistaa unionin elvytys- ja kriisinratkaisukehystä koskevia yhdenmukaisia sääntöjä, vaan se voidaan toiminnan laajuuden vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi hyväksyä tämän asetuksen Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (19) Jotta voidaan varmistaa asianmukainen määräaika tämän asetuksen soveltamiseksi, tätä asetusta olisi sovellettava [18 kuukauden kuluttua sen voimaantulosta],

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

- 1. Muutetaan asetuksen (EU) N:o 806/2014 3 artiklan 1 kohta seuraavasti:

- (a) Lisätään kohdat seuraavasti:

”24 a) ’kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä’ unioniin sijoittautunutta yhteisöä, jonka kriisinratkaisuneuvosto on 8 artiklan mukaisesti määrittänyt

yhteisöksi, johon kriisinratkaisusuunnitelmassa kohdistetaan kriisinratkaisutoimia;

24 b) 'kriisinratkaisun kohteena olevalla konsernilla' kriisinratkaisuneuvoston 8 artiklan mukaisesti määrittämää konsernia, joka muodostuu kriisinratkaisun kohteena olevasta yhteisöstä ja sen tytäryrityksistä, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä eivätkä toisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryhtiöitä;"

(b) [Ei koske suomenkielistä versiota.]

Lisätään 49 a alakohta seuraavasti:

"49 a) 'hyväksyttävillä veloilla' alentamiskelpoisia velkoja, jotka täyttävät 12 c artiklan tai 12 h artiklan 3 kohdan a alakohdan vaatimukset;"

2. Korvataan 7 artiklan 3 kohdan d alakohta seuraavasti:

"d) omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen vahvistaminen 12–12 k artiklan mukaisesti;"

3. Muutetaan 8 artikla seuraavasti:

(a) Korvataan 5 kohta seuraavasti:

"5. Kriisinratkaisusuunnitelmassa on esitettävä vaihtoehdot tässä asetuksessa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien soveltamiseksi 1 kohdassa tarkoitettuihin yhteisöihin."

(b) Korvataan 6 kohdan ensimmäinen ja toinen alakohta seuraavasti:

"Kriisinratkaisusuunnitelmassa on varauduttava kriisinratkaisutoimiin, jotka kriisinratkaisuneuvosto voi toteuttaa, jos 1 kohdassa tarkoitettu yhteisö täyttää kriisinratkaisun edellytykset.

Jäljempänä 9 kohdan a alakohdassa tarkoitettut tiedot on luovutettava kyseiselle yhteisölle."

(c) Korvataan 9 kohdan p alakohta seuraavasti:

"p) 12 c artiklan mukainen omia varoja ja etuoikeudeltaan huonompia instrumentteja koskeva vähimmäisvaatimus ja tarvittaessa määräaika kyseisen tason saavuttamiselle;"

(d) Korvataan 10 kohta seuraavasti:

"10. Konsernin kriisinratkaisusuunnitelman on sisällettävä suunnitelma 1 kohdassa tarkoitettun unionissa emoyrityksenä toimivan, osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneen yrityksen johtaman konsernin kriisinratkaisua varten ja siinä on eriteltävä toimenpiteet seuraavien yhteisöjen kriisinratkaisua varten:

(a) unionissa emoyrityksenä toimiva yritys;

- (b) konserniin kuuluvat tytäryritykset, jotka ovat sijoittautuneet unioniin;
- (c) 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettut yhteisöt; ja
- (d) jäljempänä olevan 33 artiklan mukaisesti konserniin kuuluvat tytäryritykset, jotka ovat sijoittautuneet unionin ulkopuolelle.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden mukaisesti kriisinratkaisusuunnitelmassa on nimettävä kunkin ryhmän osalta seuraavat:

- (a) kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt;
- (b) kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit.”
- (e) Korvataan 11 kohdan a ja b alakohta seuraavasti:
 - ”a) esitettävä kriisinratkaisun kohteena olevassa yhteisössä 6 kohdassa tarkoitetuissa skenaarioissa toteutettaviksi suunnitellut kriisinratkaisutoimet ja tällaisten toimien vaikutukset 1 kohdassa tarkoitettuihin muihin konserniyhteisöihin, emoyritykseen ja tytäryrityksinä toimiviin laitoksiin;
 - a 1) Edellä 1 kohdassa tarkoitetun konsernin muodostuessa useammasta kuin yhdestä kriisinratkaisun kohteena olevasta konsernista esitettävä kunkin kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisun kohteena olevissa yhteisöissä suunnitellut kriisinratkaisutoimet ja tällaisten toimien vaikutukset molempiin seuraavista:
 - i) muut samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvat konserniyhteisöt;
 - ii) muut kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit;
 - b) tarkasteltava, missä määrin kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia voitaisiin soveltaa ja käyttää koordinoitusti unioniin sijoittautuneisiin kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin, mukaan lukien toimenpiteet, joiden avulla voidaan edesauttaa sitä, että kolmas osapuoli ostaisi konsernin kokonaisuudessaan taikka sen erillisiä liiketoiminta-alueita tai konsernin eri yhteisöjen tuottamia toimintoja taikka yksittäisiä konserniyhteisöjä tai kriisinratkaisun kohteena olevia konserneja, sekä eriteltävä koordinoitun kriisinratkaisun mahdolliset esteet;”

4. Muutetaan 10 artikla seuraavasti:

- (a) Korvataan 4 kohta seuraavasti:

”4. Konserni katsotaan purkamis- tai uudelleenjärjestämiskelpoiseksi, jos kriisinratkaisuneuvosto pystyy uskottavasti joko likvidoimaan konserniyhteisöt tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tai toteuttamaan kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen kriisinratkaisun soveltaen niiden osalta kriisinratkaisuvälineitä ja käyttäen kriisinratkaisuvaltuuksia välttämättä mahdollisimman pitkälle aiheuttamasta merkittäviä haitallisia seurauksia niiden jäsenvaltioiden, joihin konserniyhteisöt ovat sijoittautuneet, muiden

jäsenvaltioiden tai unionin rahoitusjärjestelmille, olipa kyse laajemmasta rahoitusalan epävakaudesta tai koko järjestelmän laajuisista tapahtumista, ja pyrkien varmistamaan konserniyhteisöjen kriittisten toimintojen jatkuvuuden, jos ne ovat helposti erotettavissa hyvissä ajoin tai muilla keinoin.

Kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa EPV:lle hyvissä ajoin, jos konsernia ei katsota purkamis- tai uudelleenjärjestämiskelpoiseksi.

Konsernin muodostuessa useammasta kuin yhdestä kriisinratkaisun kohteena olevasta konsernista kriisinratkaisuneuvoston on arvioitava kunkin kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin purkamismahdollisuudet tämän artiklan mukaisesti.

Edellä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu arviointi on toteutettava koko konsernia koskevan purkamismahdollisuuksien arvioinnin lisäksi.”

(b) Lisätään 7 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Jos konsernin purkamismahdollisuuksien este johtuu direktiivin 2013/36/EU 141 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tilanteesta, kriisinratkaisuneuvoston on ilmoitettava kyseisestä esteestä tekemästään arvioinnista unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle.”

(c) Lisätään 9 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Jos purkamismahdollisuuksien este johtuu direktiivin 2013/36/EU 141 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tilanteesta, unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen on kahden viikon kuluessa 7 kohdan mukaisesti annetun ilmoituksen vastaanottamisesta ehdotettava kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisia toimenpiteitä ensimmäisen alakohdan mukaisesti eriteltyyn esteeseen puuttumiseksi tai sen poistamiseksi.”

(d) Korvataan 11 kohdan i ja j alakohdassa ilmaisu ”12 artiklassa” ilmaisulla ”12 g ja 12 h artiklassa”.

(e) Lisätään 11 kohtaan alakohdat seuraavasti:

”k) velvoittaa yhteisö toimittamaan suunnitelma, jonka tarkoituksena on 12 g ja 12 h artiklan ja direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdan vaatimusten mukaisuuden palauttaminen;

l) velvoittaa yhteisö muuttamaan 12 c artiklassa tai 12 h artiklan 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen erien maturiteettiprofiili, jotta varmistetaan 12 g ja 12 h artiklan jatkuva noudattaminen.”

5. Korvataan asetuksen (EU) N:o 806/2014 12 artikla seuraavasti:

”12 artikla

Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen määrittäminen

1. Kriisinratkaisuneuvoston on toimivaltaisista viranomaisista, mukaan lukien EKP:tä, kuultuaan määritettävä 12 a–12 i artiklassa tarkoitettun, alaskirjaus- ja

muuntamisvaltuuksien alaisia omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimus, joka 7 artiklan 2 kohdassa ja 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 5 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien on jatkuvasti täytettävä, kun kyseisten kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät.

2. Laatiessaan 9 artiklan mukaisia kriisinratkaisusuunnitelmia kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on toimivaltaisia viranomaisia kuultuaan määritettävä 12 a–12 i artiklassa tarkoitettu alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien alaisia omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus, joka 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen on jatkuvasti täytettävä. Tällöin sovelletaan 31 artiklassa säädettyä menettelyä.
3. Kriisinratkaisuneuvoston on suoritettava 1 kohdassa tarkoitettu määrittäminen samanaikaisesti 8 artiklan mukaisten kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisen ja ajan tasalle saattamisen kanssa.
4. Kriisinratkaisuneuvoston on osoitettava määräyksensä tulos kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille. Kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on pantava kriisinratkaisuneuvoston ohjeet täytäntöön 29 artiklan mukaisesti. Kriisinratkaisuneuvoston on vaadittava kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia todentamaan ja varmistamaan, että laitokset ja emoyritykset täyttävät jatkuvasti tämän artiklan 1 kohdassa säädetyn omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen.
5. Kriisinratkaisuneuvoston on ilmoitettava EKP:lle ja EPV:lle kutakin laitosta ja emoyritystä varten 1 kohdan mukaisesti määrittämästään omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevasta vähimmäisvaatimuksesta.
6. Jotta voidaan varmistaa tämän artiklan tehokas ja johdonmukainen soveltaminen, kriisinratkaisuneuvosto antaa ohjeita ja osoittaa ohjeistusta kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille tietyistä yhteisöistä tai konserneista.

12 a artikla

Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen soveltaminen ja laskeminen

1. Kriisinratkaisuneuvoston ja kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että 12 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen täyttävät jatkuvasti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen 12 a–12 i artiklan mukaisesti.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus lasketaan tapauksen mukaan 12 d artiklan 3 tai 4 kohdan mukaisesti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaksi määräksi ja ilmaistaan prosenttiosuutena seuraavista:
 - (a) edellä 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen kokonaisriskin määrä laskettuna asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti, ja
 - (b) edellä 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävä vastuumäärä

laskettuna asetuksen (EU) N:o 575/2013 429 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

12 b artikla

Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevasta vähimmäisvaatimuksesta poikkeaminen

1. Sen estämättä, mitä 12 a artiklassa säädetään, kriisinratkaisuneuvosto voi vapauttaa katetuilla joukkovelkakirjalainoilla rahoitetut kiinnitysluottolaitokset, jotka kansallisen lainsäädännön mukaisesti eivät saa ottaa vastaan talletuksia, 12 a artiklan 1 kohdassa vahvistetusta vaatimuksesta, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - (a) nämä laitokset puretaan niitä varten säädettyjä kansallisia maksukyvyttömyysmenettelyjä tai muuntyyppisiä direktiivin 2014/59/EU 38, 40 tai 42 artiklan mukaisesti täytäntöön pantavia menettelyjä noudattaen; ja
 - (b) tällaisin kansallisin maksukyvyttömyysmenettelyin tai muuntyyppisin menettelyin pyritään varmistamaan, että näiden laitosten velkojat, mukaan lukien tapauksen mukaan katettujen joukkovelkakirjojen haltijat, kantavat tappioita siten, että kriisinratkaisutavoitteet täytetään.
2. Laitokset, jotka on vapautettu 12 artiklan 1 kohdassa vahvistetusta vaatimuksesta, eivät saa olla osa 12 g artiklan 1 kohdassa tarkoitettua konsolidointia.

12 c artikla

Kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen hyväksyttävät velat

1. Hyväksyttävät velat on sisällytettävä kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen omiin varoihin ja hyväksyttäviin velkoihin ainoastaan, jos ne täyttävät asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettut edellytykset, lukuun ottamatta 72 b artiklan 2 kohdan d alakohtaa.
2. Poiketen siitä, mitä asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklan 2 kohdan 1 alakohdassa säädetään, velat, jotka aiheutuvat velkainstrumenteista, joissa on johdannaispiirteitä, kuten strukturoidut velkakirjat, on sisällytettävä omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrään ainoastaan, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - (a) velkainstrumentista aiheutuvasta velasta on etukäteen liikkeeseen laskettaessa tiedossa tietty määrä, joka on kiinteä ja johon johdannaispiirteet eivät vaikuta;
 - (b) velkainstrumenttiin ja sen johdannaispiirteeseen ei sovelleta nettoutussopimusta eikä sen arvostamiseen 49 artiklan 3 kohtaa;
 - (c) ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu velka on sisällytettävä omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrään ainoastaan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettun määrän osalta.

3. Kriisinratkaisuneuvosto voi omasta aloitteestaan kansallista kriisinratkaisuviranomaista kuultuaan tai kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen ehdotuksesta päättää, että kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen on täytettävä 12 g artiklassa tarkoitettu vaatimus sellaisilla välineillä, jotka täyttävät kaikki asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa tarkoitetut edellytykset, jotta voidaan varmistaa, että kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisi voidaan ratkaista kriisinratkaisun tavoitteisiin sopivalla tavalla.

Tämän kohdan mukaisen kriisinratkaisuneuvoston päätöksen on sisällettävä perustelut, jotka pohjautuvat seuraaviin tekijöihin:

- (a) edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuilla muilla kuin etuoikeudeltaan huonommilla veloilla on maksukyvyttömyyttä koskevassa kansallisessa ensisijaisuusjärjestyksessä sama asema kuin tietyillä veloilla, jotka on rajattu alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisalan ulkopuolelle direktiivin 2014/59/EU 44 artiklan 2 kohdan tai 3 kohdan mukaisesti;
- (b) alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien suunniteltu soveltaminen muihin kuin etuoikeudeltaan huonompiin velkoihin, joita ei ole rajattu alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisalan ulkopuolelle direktiivin 2014/59/EU 44 artiklan 2 kohdan tai 3 kohdan mukaisesti, aiheuttaa tällaisista veloista syntyvien saamisten velkojille suurempia tappioita kuin niille aiheutuisi tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisessa likvidaatiossa;
- (c) etuoikeudeltaan huonompien velkojen määrä ei saa ylittää määrää, joka on tarpeen sen varmistamiseksi, ettei b alakohdassa tarkoitetuille velkojille aiheudu suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisessa likvidaatiossa.

12 d artikla

Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen määrittäminen

1. Kriisinratkaisuneuvoston on toimivaltaisia viranomaisia, myös EKP:tä, kuultuaan määritettävä kunkin yhteisön osalta 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus seuraavien kriteerien perusteella:
- (a) tarve varmistaa, että kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisi voidaan ratkaista soveltamalla kriisinratkaisuvälineitä, tarvittaessa myös velan arvoa alentamalla, kriisinratkaisutavoitteiden mukaisesti;
 - (b) tarve varmistaa, että kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä ja sen tytäryrityksillä, jotka ovat laitoksia mutta eivät kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, on tarvittaessa riittävästi hyväksyttäviä velkoja sen varmistamiseksi, että jos niihin sovellettaisiin velan arvon alentamista tai alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia, tappiot voitaisiin kattaa ja pääomavaatimukset tai tapauksen mukaan ydinpääoman muodossa oleva vähimmäisomavaraisuusaste voitaisiin palauttaa tarvittavalle tasolle, jolla ne kykenisivät edelleenkin täyttämään toimiluvalla asetetut ehdot ja

suorittamaan toiminnot, joita varten niille on myönnetty toimilupa direktiivin 2013/36/EU tai direktiivin 2014/65/EU nojalla;

- (c) tarve varmistaa, että jos kriisinratkaisusuunnitelmassa ennakoidaan hyväksyttävien velkojen tiettyjen luokkien jättämistä 27 artiklan 5 kohdan mukaisen velan arvon alentamisen ulkopuolelle tai niiden siirtämistä vastaanottajalle täysimääräisesti osittaisella siirrolla, kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä on riittävästi muita hyväksyttäviä velkoja varmistamaan, että tappiot voitaisiin kattaa ja kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön pääomavaatimukset, tai tapauksen mukaan ydinpääoman muodossa oleva vähimmäisomavaraisuusaste, voitaisiin palauttaa tasolle, jolla se kykenisi edelleenkin täyttämään toimiluvalla asetetut ehdot ja suorittamaan toiminnot, joita varten sille on myönnetty toimilupa direktiivin 2013/36/EU tai direktiivin 2014/65/EU nojalla;
- (d) laitoksen koko, liiketoimintamalli, rahoitusmalli ja riskiprofiili;
- (e) se, missä määrin talletussuojajärjestelmästä voitaisiin rahoittaa kriisinratkaisua 79 artiklan mukaisesti;
- (f) se, missä määrin asianomaisen yhteisön kaatuminen haittaisi rahoitusvakautta, jos häiriöt leviäisivät muihin laitoksiin tai yhteisöihin sen vuoksi, että yhteisöllä on sidonnaisuuksia muihin laitoksiin tai yhteisöihin tai muuhun rahoitusjärjestelmään.

2. Jos kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetään, että on toteutettava kriisinratkaisutoimia tai käytettävä alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia, 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen on vastattava määrää, joka on riittävä sen varmistamiseksi, että

- (a) tappiot, joita yhteisölle todennäköisesti aiheutuu, katetaan täysimääräisesti (tappioiden kattaminen);
- (b) yhteisön tai sen tytäryritysten, jotka ovat laitoksia mutta eivät kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, pääomapohja vahvistetaan tasolle, joka on tarpeen, jotta ne kykenevät edelleenkin täyttämään toimiluvalla asetetut ehdot ja suorittamaan toiminnot, joita varten niille on myönnetty toimilupa direktiivin 2013/36/EU, direktiivin 2014/65/EU tai muun vastaavan lainsäädännön nojalla (pääomapohjan vahvistaminen);

Jos kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetään, että yhteisö on likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus ei saa kyseisen yhteisön osalta ylittää määrää, joka on riittävä kattamaan tappiot ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti.

3. Rajoittamatta viimeisen alakohdan soveltamista 2 kohdassa mainittu määrä ei saa kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen osalta ylittää suurempaa seuraavista:

- (a) seuraavien summa:

i) kriisinratkaisun aikana mahdollisesti katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdassa ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevia vaatimuksia kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin alakonsolidointitasolla,

ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että kriisinratkaisun jälkeinen kriisinratkaisun kohteena oleva konserni voi palauttaa ennalleen asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun kokonaispääomaosuuden ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitetun vaatimuksen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin alakonsolidointitasolla kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytettyjen kriisinratkaisutoimien mukaisesti;

(b) seuraavien summa:

i) kriisinratkaisun aikana katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettua kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön vähimmäisomavaraisuusastetta koskevaa vaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin alakonsolidointitasolla, ja

ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että kriisinratkaisun jälkeinen kriisinratkaisun kohteena oleva konserni voi palauttaa ennalleen asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetun vähimmäisomavaraisuusasteen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin alakonsolidointitasolla kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytettyjen kriisinratkaisutoimien mukaisesti.

Sovellettaessa 12 a artiklan 2 kohdan a alakohtaa 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava a alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan kokonaisriskin määrällä.

Sovellettaessa 12 a artiklan 2 kohdan b alakohtaa 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava b alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävällä vastuumäärällä.

Kriisinratkaisuneuvoston on määritettävä edellä olevissa alakohdissa tarkoitetut pääomapohjan vahvistamista koskevat määrät kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytettyjen kriisinratkaisutoimien mukaisesti, ja se voi mukauttaa niitä, jotta niissä otetaan riittävästi huomioon kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin liiketoimintamallista, rahoitusmallista ja riskiprofilista johtuvat riskit.

4. Rajoittamatta viimeisen alakohdan soveltamista 2 kohdassa mainittu määrä ei saa sellaisten laitosten osalta, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, ylittää seuraavia:

(a) seuraavien summa:

i) kriisinratkaisun aikana katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdassa ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettuja yhteisöä koskevia vaatimuksia, ja

ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että yhteisö voi palauttaa ennalleen asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun kokonaispääomaosuuden ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitetun vaatimuksen kriisinratkaisusuunnitelman mukaisesti; tai

(b) seuraavien summa:

i) kriisinratkaisun aikana katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettua yhteisön vähimmäisomavaraisuusastetta koskevaa vaatimusta, ja

ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että yhteisö voi palauttaa ennalleen asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetun vähimmäisomavaraisuusasteen kriisinratkaisusuunnitelman mukaisesti.

Sovellettaessa 12 a artiklan 2 kohdan a alakohtaa 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava prosenttiosuutena a alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan kokonaisriskin määrällä.

Sovellettaessa 12 a artiklan 2 kohdan b alakohtaa 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava prosenttiosuutena b alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävällä vastuumäärällä.

Kriisinratkaisuneuvoston on määritettävä tässä kohdassa tarkoitetut pääomapohjan vahvistamista koskevat määrät kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetyjen kriisinratkaisutoimien mukaisesti, ja se voi mukauttaa niitä, jotta niissä otetaan riittävästi huomioon riskit, jotka vaikuttavat yhteisön liiketoimintamallista, rahoitusmallista ja riskiprofiilista johtuviin pääomapohjan vahvistamistarpeisiin.

5. Jos kriisinratkaisuneuvosto arvioi, että hyväksyttävien velkojen tietyt luokat saatetaan jättää 27 artiklan 5 kohdan mukaisesti velan arvon alentamisen ulkopuolelle tai ne saatetaan siirtää vastaanottajalle täysimääräisesti osittaisella siirrolla, 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus ei saa ylittää määrää, joka riittää

(a) kattamaan 27 artiklan 5 kohdan mukaisesti soveltamisalan ulkopuolelle jätettyjen velkojen määrän;

(b) varmistamaan, että 2 kohdassa tarkoitetut edellytykset täyttyvät.

6. Kriisinratkaisuneuvoston päätöksen, jolla otetaan käyttöön omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus tämän artiklan mukaisesti, on sisällettävä perustelut, mukaan lukien 2–5 kohdassa tarkoitettujen tekijöiden kattava arviointi erityisesti siltä osin kuin on kyse direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa

tarkoitettun, pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavaa määrää koskevan vaatimuksen tarpeesta ja tasosta.

7. Edellä olevia 3 ja 4 kohtaa sovellettaessa pääomavaatimuksia on tulkittava siten kuin toimivaltainen viranomainen soveltaa siirtymäsäännöksiä, joista säädetään asetuksen (EU) N:o 575/2013 kymmenennen osan I osaston 1, 2 ja 4 luvussa ja kansallisen lainsäädännön säännöksissä, joissa käytetään kyseisessä asetuksessa toimivaltaisille viranomaisille annettuja vaihtoehtoja.

8. Kriisinratkaisuneuvosto voi alentaa 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettua vaatimusta ottaakseen huomioon määrän, jolla talletussuojajärjestelmän odotetaan osallistuvan parhaaksi arvioidun kriisinratkaisustrategian rahoittamiseen direktiivin 2014/59/EU 109 artiklan mukaisesti.

Tällaisen alennuksen suuruuden on perustuttava uskottavaan arvioon talletussuojajärjestelmän potentiaalisesta rahoitusosuudesta, ja ainakin seuraavien ehtojen on toteuduttava:

a) alennuksen on oltava pienempi kuin varovainen arvio potentiaalisista tappioista, joista talletussuojajärjestelmä olisi joutunut vastaamaan, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, ja huomioon talletussuojajärjestelmän asema direktiivin 2014/59/EU 108 artiklan mukaisessa ensisijaisuusjärjestyksessä on otettava;

b) alennuksen on oltava pienempi kuin enimmäismäärä, joka talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuksille asetetaan direktiivin 2014/59/EU 109 artiklan 5 kohdan toisessa alakohdassa;

c) alennusta määritettäessä on otettava huomioon kokonaisriski, joka liittyy talletussuojajärjestelmän varojen ehtymiseen sen vuoksi, että järjestelmä osallistuu useiden pankkien kaatumisen tai kriisinratkaisun kustannusten rahoittamiseen; ja

d) alennuksen on oltava johdonmukainen muiden asiaa koskevien kansallisten säännösten sekä talletussuojajärjestelmästä vastaavan viranomaisen tehtävien ja vastuiden kanssa.

Kuultuaan talletussuojajärjestelmästä vastaavaa viranomaista kriisinratkaisuneuvoston on dokumentoitava lähestymistapa, jota se soveltaa arvioidessaan kokonaisriskiä, joka liittyy talletussuojajärjestelmän varojen ehtymiseen, ja alennettava vähimmäisvaatimusta 1 kohdan mukaisesti edellyttäen, että kyseinen riski ei ole liian suuri.

12 e artikla

Vähimmäisvaatimuksen määrittäminen yhteisöille, jotka ovat G-SII-laitoksia

1. Sellaisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön, joka on G-SII-laitos tai osa G-SII-laitosta, omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus muodostuu seuraavista:

(a) asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a artiklassa tarkoitettu vaatimus; ja

- (b) kaikki kriisinratkaisuviranomaisen määrittämät omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevat lisävaatimukset, jotka ovat yhteisökohtaisia 2 kohdan mukaisesti ja jotka on täytettävä 12 c artiklan vaatimukset täyttävillä veloilla.
- 2. Kriisinratkaisuneuvosto voi ottaa käyttöön 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan lisävaatimuksen ainoastaan siinä tapauksessa, että
 - (a) 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu vaatimus ei riitä täyttämään 12 d artiklassa vahvistettuja edellytyksiä; ja
 - (b) vaadittavien omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrä ei ylitä tasoa, joka on tarpeen 12 d artiklan vaatimusten täyttämiseksi.
- 3. Kriisinratkaisuneuvoston päätöksen, jolla otetaan käyttöön omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva lisävaatimus 1 kohdan b alakohdan mukaisesti, on sisällettävä perustelut, mukaan lukien 2 kohdassa tarkoitettujen tekijöiden kattava arviointi.

12 f artikla

Omia varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimusta koskeva ohjeistus

- 1. Kriisinratkaisuneuvosto voi ohjeistaa, että yhteisöllä on oltava omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja, jotka täyttävät 12 d ja 12 e artiklassa vahvistettujen tasojen lisäksi 12 c artiklan tai 12 h artiklan 3 kohdan vaatimukset ja joilla voidaan
 - (a) kattaa yhteisön muita potentiaalia tappioita 12 d artiklassa tarkoitettujen katettavien tappioiden lisäksi, ja/tai
 - (b) varmistaa, että kriisinratkaisussa markkinoiden luottamusta yhteisöön pidetään riittävästi yllä paitsi 12 d artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettulla vaatimuksella myös pääomainstrumenteilla (markkinaluottamuspuskuri).

Ohjeistus annetaan ja lasketaan ainoastaan 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen osalta ja lasketaan 12 a artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti.

- 2. Edellä olevassa 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun ohjeistuksen määrä vahvistetaan ainoastaan, jos toimivaltainen viranomainen on jo antanut omat ohjeensa direktiivin 2013/36/EU 104 b artiklan mukaisesti, eikä se saa ylittää kyseisten ohjeiden tasoa.

Edellä olevassa 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun ohjeistuksen määrä ei saa ylittää direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitetun yhteenlasketun puskurivaatimuksen määrää, lukuun ottamatta kyseisen säännöksen a alakohdassa tarkoitettua vaatimusta, ellei korkeampi taso ole tarpeen sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun jälkeen yhteisö edelleen täyttää toimiluvan ehdot tietyn ajanjakson ajan, joka ei ole pidempi kuin yksi vuosi.

Kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava yhteisölle tämän artiklan mukaisesti annetun ohjeistuksen perusteet sekä kattava arviointi niiden tarpeesta ja tasosta.

3. Jos yhteisö jatkuvasti epäonnistuu ensimmäisessä kohdassa tarkoitettussa ohjeistuksessa edellytettujen ylimääraisten omien varojen ja hyväksyttävien velkojen hankkimisessa, kriisinratkaisuneuvosto voi vaatia, että 12 d artiklan 2 kohdassa tarkoitettun vaatimuksen määrää nostetaan, jotta sillä voidaan kattaa tässä artikkelissa tarkoitettussa ohjeistuksessa vahvistettu määrä.
4. Yhteisöön, jolla ei ole ensimmäisessä kohdassa tarkoitettussa ohjeistuksessa edellytettuja ylimääraisiä omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja, ei sovelleta direktiivin 2013/36/EU 141 artiklan mukaisia rajoituksia.

12 g artikla

Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen soveltaminen kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin

1. Kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen on noudatettava 12 d – 12 f artiklan vaatimuksia konsolidoinnin perusteella kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla.
2. Edellä 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettun vaatimuksen, joka koskee osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautunutta kriisinratkaisun kohteena olevaa yhteisöä kriisinratkaisun kohteena olevan konsolidoidun konsernin tasolla, määrittää kriisinratkaisuneuvosto konsernitason kriisinratkaisuviranomaista ja konsolidointiryhmän valvojaa kuultuaan 12 d – 12 f artikkelissa vahvistettujen vaatimusten perusteella sekä sen perusteella, onko konsernin kolmannessa maassa toimivat tytäryritykset purettava erikseen kriisinratkaisusuunnitelman mukaisesti.

12 h artikla

Vähimmäisvaatimuksen soveltaminen yhteisöihin, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä

1. Laitosten, jotka ovat kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryrityksiä mutta eivät itse kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, on noudatettava 12 d – 12 f artiklan vaatimuksia yksittäisenä laitoksena.

Kriisinratkaisuneuvosto voi toimivaltaista viranomaista ja EKP:tä kuultuaan päättää soveltaa tässä artikkelissa säädettyä vaatimusta direktiivin 2014/59/EU 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön, joka on kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritys mutta ei itse kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö.

2. Edellä 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun vaatimukseen, joka koskee ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä, sovelletaan seuraavia edellytyksiä:
 - (a) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön on täytettävä 12 g artikkelissa tarkoitettu konsolidoitu vaatimus;

- (b) edellä 12 g artiklassa tarkoitetulla konsolidoidulla vaatimuksella on katettava kaikkien kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tytäryrityksiin sovellettavien vaatimusten summa, joka ei voi olla suurempi kuin konsolidoitu vaatimus, paitsi jos ylittyminen johtuu 12 g artiklan 1 kohdan mukaisesta konsolidoinnista kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla;
 - (c) vaatimuksen on täytettävä 3 kohdassa säädetyt hyväksyttävyysskriteerit;
 - (d) vaatimus ei saa suurempi kuin tytäryrityksen osuus 12 g artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta konsolidoidusta vaatimuksesta;
- 3. Edellä 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on täytettävä yhdellä tai useammalla seuraavista:
 - (a) velat,
 - i) jotka laskettu liikkeeseen kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle ja jotka ovat sen ostamia;
 - ii) jotka täyttävät asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa tarkoitetut hyväksyttävyysskriteerit, lukuun ottamatta sen 72 b artiklan 2 kohdan b alakohtaa;
 - iii) jotka tulevat tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn ensisijaisuusjärjestyksessä muiden kuin sellaisten velkojen jälkeen, jotka voidaan hyväksyä omien varojen vaatimukseen, jotka on laskettu liikkeeseen muille yhteisöille kuin kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle ja jotka ovat niiden ostamia;
 - iv) joihin sovelletaan alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia 21 artiklan mukaisesti ja jotka ovat johdonmukaisia kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisustrategian kanssa etenkin siksi, että ne eivät vaikuta kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön määräysvaltaan tytäryrityksessä;
 - (b) muille yhteisöille kuin kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle liikkeeseen lasketut ja niiden ostamat hyväksyttävät omien varojen instrumentit, jos alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttäminen 21 artiklan mukaisesti ei vaikuta kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön määräysvaltaan tytäryrityksessä.
- 4. Kriisinratkaisuneuvoston suostumuksella 12 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus voidaan täyttää kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryhtiölleen antamalla takauksella, joka täyttää seuraavat vaatimukset:
 - (a) takaus annetaan vähintään sitä vaatimusta vastaavalle määrälle, jonka se korvaa;
 - (b) takaus lankeaa maksettavaksi, jos tytäryhtiö ei pysty maksamaan velkojaan tai muita vastuitaan eräpäivänä tai tytäryhtiön osalta on tehty 21 artiklan 3 kohdan mukainen määräitys, sen mukaan, kumpi on aiempi;

- (c) vähintään 50 prosentille takauksen määrästä on vakuutena direktiivin 2002/47/EY 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa määritelty rahoitusvakuusjärjestely;
- (d) takaukseen ja rahoitusvakuusjärjestelyyn sovelletaan sen jäsenvaltion lainsäädäntöä, johon tytäryhtiö on sijoittautunut, ellei kriisinratkaisuneuvosto ole määrittänyt toisin;
- (e) takauksen kattava vakuus täyttää asetuksen (EU) N:o 575/2013 197 artiklan vaatimukset, ja se on sopivan varovaisten aliarvostusten jälkeen riittävä kattamaan taatun määrän täysin;
- (f) takauksen kattava vakuus on kiinnittämätön eikä sitä käytetä muiden takausten vakuutena;
- (g) vakuudella on efektiivinen maturiteetti, joka täyttää asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 c artiklan 1 kohdan mukaiset maturiteettiedellytykset; ja
- (h) vakuuden siirrolle kriisinratkaisun kohteena olevalta yhteisöltä asianomaiselle tytäryritykselle ei ole olemassa oikeudellisia, operatiivisia tai sääntelyyn liittyviä esteitä myöskään silloin kun kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kohdistuu kriisiratkaisutoimia.

12 i artikla

Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen soveltamatta jättäminen yhteisöihin, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä

Kriisinratkaisuneuvosto voi vapauttaa osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryrityksen kokonaan 12 h artiklan soveltamisesta, jos

- (a) sekä tytäryritys että kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ovat sijoittautuneet samaan osallistuvaan jäsenvaltioon;
- (b) kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö täyttää 12 g artiklassa tarkoitetun vaatimuksen;
- (c) ei ole tämänhetkistä tai ennakoitavissa olevaa merkittävää käytännöllistä tai oikeudellista estettä, jonka vuoksi kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ei voisi siirtää tytäryritykselle, josta on tehty 21 artiklan 3 kohdan mukainen määrittely, omia varoja tai velkojen takaisinmaksua, varsinkin jos kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kohdistuu kriisiratkaisutoimia.

12 g artikla

Vähimmäisvaatimuksen rikkomiset

1. Kriisinratkaisuneuvoston ja muiden asianomaisten viranomaisten on puututtava kaikkiin omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen rikkomisiin ainakin yhdellä seuraavista keinoista:

- (a) valtuudet puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistaa ne 10 artiklan mukaisesti;
 - (b) direktiivin 2013/36/EU 104 artiklassa tarkoitettut toimenpiteet;
 - (c) varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet 13 artiklan mukaisesti;
 - (d) hallinnolliset seuraamukset ja muut hallinnolliset toimenpiteet direktiivin 2014/59/EU 110 ja 111 artiklan mukaisesti.
2. Kriisinratkaisuneuvoston, kriisinratkaisuviranomaisten ja osallistuvien jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on kuultava toisiaan, kun ne käyttävät 1 kohdan a–d alakohdassa tarkoitettuja valtuuksiaan.”
6. Muutetaan 16 artikla seuraavasti:
- (a) Korvataan 2 kohta seuraavasti:

”2. Kriisinratkaisuneuvosto toteuttaa 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettuun emoyritykseen kohdistuvan kriisinratkaisutoimen, jos 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.”
 - (b) Korvataan 3 kohta seuraavasti:

”3. Kriisinratkaisuneuvosto voi huolimatta siitä, ettei emoyritys täytä 18 artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä, päättää kyseiseen emoyritykseen kohdistuvasta kriisinratkaisutoimesta, jos se on kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ja jos yksi tai useampi sen tytäryrityksistä, jotka ovat laitoksia mutta eivät kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, täyttää 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset ja niiden varat ja velat ovat sellaiset, että niiden kykenemättömyys jatkaa toimintaansa uhkasi laitosta tai koko konsernia, ja jos emoyritykseen kohdistuva kriisinratkaisutoimi on tarpeen, jotta tällaisten tytäryrityksenä toimivien laitosten tai koko konsernin kriisinratkaisu voidaan toteuttaa.”
7. Korvataan 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ilmaisu ”kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien” ilmaisulla ”kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen”.
8. Korvataan 20 artiklan 5 kohdan c alakohta seuraavasti:
- ”c) se tuottaa tietoa kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia käytettäessä 21 artiklan 7 kohdan mukaisen perustellun päätöksen tekemiseksi omistusunstrumenttien mitätöimisen tai laimentamisen laajuudesta sekä kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjauksen tai muuntamisen laajuudesta;”
9. Muutetaan 21 artikla seuraavasti:
- (a) Korvataan otsikko seuraavasti:

”Pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus ja muuntaminen”

- (b) Korvataan 1 kohdan ensimmäisessä virkkeessä ilmaisu ”pääomainstrumentteja” ilmaisulla ”pääomainstrumentteja ja hyväksyttäviä velkoja”.
- (c) Korvataan 1 kohdan b alakohdassa ilmaisu ”pääomainstrumentteja” ilmaisulla ”pääomainstrumentteja ja hyväksyttäviä velkoja”.
- (d) Korvataan 3 kohdan b alakohdassa ilmaisu ”pääomainstrumenttien” ilmaisulla ”pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen”.
- (e) Korvataan 8 kohdan toisessa alakohdassa ilmaisu ”pääomainstrumenttien” ilmaisulla ”pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen” ja ilmaisu ”pääomainstrumentteihin” ilmaisulla ”pääomainstrumentteihin ja hyväksyttäviin velkoihin”.
- (f) Korvataan 7 kohta seuraavasti:

”7. Jos yksi tai useampi 1 kohdassa tarkoitetuista edellytyksistä täyttyy, kriisinratkaisuneuvosto päättää 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen, onko kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia käytettävä erikseen vai 18 artiklan mukaisen menettelyn mukaisesti yhdessä kriisinratkaisutoimen kanssa.

Hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia voidaan käyttää erillään kriisinratkaisutoimesta ainoastaan sellaisten hyväksyttävien velkojen osalta, jotka täyttävät 12 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetut edellytykset, lukuun ottamatta velkojen jäljellä olevaa maturiteettia koskevaa edellytystä.”

- (g) Lisätään 10 kohtaan alakohta seuraavasti:

”d) edellä 7 kohdassa tarkoitettujen hyväksyttävien velkojen pääoma alaskirjataan tai muunnetaan ydinpääoman instrumenteiksi tai toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin on tarpeen 14 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi tai enintään kyseeseen tulevien hyväksyttävien velkojen määrää vastaavasti sen mukaan, kumpi on alhaisempi.”

6 artikla Voimaantulo

1. Tämä muutosasetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.
2. Tätä asetusta sovelletaan 18 kuukauden kuluttua sen voimaantulopäivästä.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja